27ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻ 7343 19 ՀՈՒՆԻՍ 1910 ՇԱԲԱԹ 2 Juillet 1910 27me année N. 7343

ԽՄԲԱԳՐԱՊԵՏ
ԵՐ. ՍՐՄԱՔԷՇԽԱՆԼԵԱՆ

Գրութիւնք եւ չեկ տուիր

Բաժանորդագրութեան պայմանները տեսնել Դրդ էջը։

Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻՈ

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ

10 PARAS

آروه لك

ارمنجه يومى و سياسى غزته

صاحب امتيازى قره كين بويادجيان

درعليه غلطه

AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur Propriétaire
Karekin Boyadjian
Cons/ple Galata

ՎԱՐԱԳԱՅ ԴՊՐՈՑԻ ՅԻՍՆԱՄԵԱՅ ՅՈՒԲԼԵԱՆԸ

Արդէն վաղուց կազմել է «Վարագայ Ծոբէլեանի Ցանձնախումբը» և ամէն պատրաստութիւն տեսնելով այս յունիս ամսի 20ին մ.Ք.Հ. Հայրապետի վերին հովանաւորութեամբ և ժողովրդական լայն մասնակցութեամբ վարագայ վանքի մէջ տօնելու է այդ վանքի կրթական հաստատութեան լինամեայ յոբելեանը։

«Ծոբէլեանական Ցանձնախումբի» հրաւէրը չատ տեղ արձագանգ է գտել և կը գտնի, որովհետեւ վարդը մեր այն սակաւիկ վանքերից մէկն է, որ մտիկ է հայութեան սրտին, որ ապրել է հայութեան անունով և հայութեան համար։

Ջի որ այնտեղ էր բոյն դրել Արծիւն – վասպուրականի – խրիմեան Հայրիկ։ Եւ չէ որ այնտեղ կերտուեցին Համով Հոտով, Հնոց Նորոց և Դրոց Բոցս։ Այն տեղ, այն բարձրաբերձ հորիզոնի վրայ մարմնացաւ Շահէն ի Սիբիր։

Ցիշել վարագը առանց խրիմեան Հայրիկի անկարելի է, դրանք իրար առնչական են, կապ իրար որպէս Սիամի երկոտեակները։

Արդեօք խրիմեանը կերտեց վարագը, թէ վարագը խրիմեանին, այդ կարող է վէճի առարկայ լինել, սակայն որ այդ երկու երկոտեակները հայի գիտակցութեան հիմքը դրեցին՝ սա բացայայտ ճշմարտութիւն է։

Սակայն ինչ էր վարագը յիսուն տարի սրանից առաջ, այսինքն մինչեւ 1857 թուականը։ Ի՞նչ էր ներկայացնում նա։

Բնութեան չքեղ ու սաստկային գեղեցկութեամբ օժտուած մի վայրում, համանուն լերան փէշի վրայ, թաղուած ծաղիկների հոյլ ու բոյլերի մէջ, չրջապատուած անմահական լերկով, իր լուռ ու մունջ օրերն էր համրում վարագը։

Օրական մի քանի անգամ քուրայ ձագերատ անապատական–արեզան յոգնած քայլերով իր կիսախաւար խուցից քաչկըռտում էր դէպի սարդի ոստայններով նախչուած տաճարը և նրա խաւար ու խոնաւ կամարների տակ, բուէներուի ձայնակցութեամբ Հայ ազգի մեղքերի համար երգում ու երգում էր. «Միեղա, զանօրէնութիւնս իմ քաւեա՛»։ Ազգի մեղքերի համար Թողութիւն էր հայցում և իր փոխարէն մեռածակայ գիւղերի նուիրաբերած «փարեկանէ» հացը վայելում։ Այս էր վարադայ վանքի դրութիւնը, այսինքն այնպէս, ինչպես գտնում ենք մեր չաթալթազ առաջնորդների հովանաւորութեան յանձնուած սահմանադրական վանքերը, օրինակ. Լիմ, կոտց, Աղթամար, Սիս, Երուսաղէմ, Տաթեւ, Թադէոս Առաքեալ եւն. եւն., մի չարք անկախ լանոցներ ու պօրտաբուծանոցներ։ Այսպէս էր և վարագը՝ ասերակ, տղքան, անչուք, անպտուղ...

Ինչ եղաւ վարագայ վանքը 57 թուից սկսած։ Նրա դերը յատկանշելու համար պէտք է մտքով սլանալ 57 թուի Հայաստանը ընդհանրապէս և Վասպուրականը մասնաւորապէս։ Այդ տեղ տիրում էր տգիտութիւնը։ Չկար ոչ մէկ ուսումնարան, չկար և ուսուցիչ։ Տեղ տեղ, որպես անապատի մէջ օազիսներ, գտնւում էին «վանքական» ուսումնարաններ իրենց Տէր Թոդիկներով։ Եւ հայ մանկտին այդ ուսումնարան–դժոխքների մէջ անքնում էր Բայսմասուրների, Նալբենդների, Աստուածաչունչների Ծանրութեան տակ։ Նա թարմ ուղեղով մրաւնում էր այդ «դժոխքը» ու նրանից դուրս գալիս յոդնած, թառամած, բթացած։

Ահա այս հանգամանքի մէջ էր երկիրը, երբ խրիմեանի մէջ յղացաւ ժողովրդին կուլտուրական և մտաւոր կրթութիւն տալու ձգտումը, և 57 թուին մեծ չանքերով ու զոհողութեամբ վարագայ մէջ հիմնեց մի դպրոց։ Թէ ինչ դեր է կատարել այդ դպրոցը հայ իրականութեան մէջ, այդ մասին երկար կանգ չենք առնում ի նկատի ունենալով լրագրական երկերի սղութիւնը, միայն սեղմած տողերի մէջ այսքանս յիշենք, որ դպրոցը որպէս մտաւորական վայր ունէ է բաւականին մեծ գործիչներ, ուսուցիչներ, գրագէտներ թէ կուսկասից և թէ Տաճկաստանից, որոնք հայ Ժողովրդի մէջ ցրւելով մէկ մէկ լուսաւոր աստղի դեր են կատարել, հիմք դնելով հայ մտաւորականութեան և կրթութեան գործին։

Բացի կրթական գործից, երկրի, մանաւորապէս Վասպուրականի կուլտուրական գործին եւս նպաստել է դպրոցը։ Նրա հիմնադիրը նոր ճեւի գործիքներ մտցնելով վարագայ մէջ, չրջապատի ժողովուրդը գլուխը հաւաքած, ինքը և իր աշակերտները սովորցնում էին նրանց քաղաքակրթութեան գործիքների օգտակարութիւնը և դիւզատնտեսական զանազան խրատներ տալիս բոլոր ճիւղերի մասին։ Մեր նպատակը չունենալով այս մասին գրել, բաւականանանք յիշել որ առնինների վրայ պատուղ սոյները փոխել տուին անիւնների վրայ պատուղի, որով և հաղորդակցութեան միջոցները բաւականին դիւրացրին։

Ահա այս բազմօգուտ դպրոցի յիսնամեայ յոբելեանն է, որ տօնում է վանի ժողովուրդը և հիմնադրի յիշատակը յաւերժացնելու համար նպատակ է դրած հիմնել դիւզատնտեսական մի գպրոց, կամ դպրոցը փոխել դիւզատնտեսականի։

Կուլտուրական տօն է և տաճկահայ իրականութեան մէջ առաջինը իր տեսակով, ուստի իզուր չէ որ Վ.Ք.Հ. Հայրապետը իր հովանաւորութեան տակ է առել տօնակատարութիւնը։

Նկատելով որ դպրոցը վասպուրականի նման մի հայաթոգուs վայրին մեծ օգուտ է տւած և նոր բացւելիք դիւզատնտեսականը երկրի յառաջդիմութեան մեծ զարկ պիտի տայ, յոյս ունինք հաւատալու, որ հայ հասարակութիւնը, մանաւանդ Պոլսի հայութիւնը ուրախութեամբ մասնակցելով Ծոբէլեանին չի պղտնալ իր նուիրական ազգակցութեամբ յարգելու թէ հիմնադրի յիշատակը և թէ հայ ազգի պատմա–անհատական իրաւունքների առաջին մարտիկ ժողովրդի ապագայի վառաւոր գործը։

Դիւզատնտեսական դպրոցը վասպուրականի նիւթապէս քաղքենացած ժողովրդի միկուլեան ինչ–որ մկն է, և այդ սիրնի կառուցման պարտքը հայու պարտք է, ինչպէս վասպուրականցու էլ պարտքն էր նրա իրաւունքի համար կռւել։

Սակայն մի հարց։

Ո՞ւր պէտք է հիմնել Դիւզատնտեսականը, վարագի՞ մէջ թէ վան քաղաքում։

Սխալանքի մէջ չընկնելու և ապագայում զղչալու տեղիք չտեղնալու համար, լուրջ պիտի մտածել տեղի որոշման համար։

Ցանկալի էր այս մասին լսել լուրջ և գործին ծանօթ վանեցիների կարծիքը։ Արդեօք ի՞նչ կ'ըսէ Պ. Մարկոս Նալմանեանը։

ՓԱՐԱՄԱԶ

ՁԱՄԲՈՐԴԻ ՆԱՄԱԿՆԵՐ ԵՒ ՀԻՆ ՈՒ ՆՈՐ ՅՈՒՇԵՐ

Զ Ղ Ա Ն Ա

Կարին–Տրապիզոն խճուղին խակապէս հեգնութիւն է կամ պարզ ինքնապատրանք խճուղի անուանակոչելը։ Դիծը քիչ մը տեղ կարնոյ մօտերը, մաս մըն ալ Բաքերդի քովերը և Ամասի քէօյէն վար դէպի Տրապիզոն խճուղիի բաւական լաւ վիճակ ունի, մնացեալ տեղերը աւելի տգմուղի, աւելի խեղճուղի է քան խճուղի։ Հին օրերու պարգև յիշատակներն են սասնք։ Այնպէս կերթային գործերը անցեալ այդ երանելի օրերուն մէջ։ Հապ զօրաւոր մարդիկ կաչխատցուէին պարբերաբար, սահմանեալ տարբեր կը գանձուէր անընդհատ եղեռնակոյս բոլոր անասուններէն և գարձեալ անպիտան ճամբաները կը յանձնէին միայ նոյն ողորմելի անկանոնութեան մէջ։ Բայց չտեսանք որ, ինչ անօթիներ կը յղիանային մէկ օրէն մրսը գրամատէր դառնալով, ինչ հին ըղձարներ մարդ կըլլային առոր երեսէն։ Ելեսուն և աւելի տարիներէ ի վեր, յորմէ հետէ այդ տարբեր կը գանձուի, այս կողմերը գրեթէ միմիայն այս գիծն է չնուած։ Ինչ զանէաս։ Միչդեռ ժողովրդին վճարածով և թափած աշխատութիւնովը բազմացանց, բազմաճիւղ ու թէ խճուղի այլ պղինձուղի կարելի էր չինել։ Բայց նախկին կառավարութեան մէկ բարի առվորութեան համաձայն անձեռնմխելի համարուած բան գոյութիւն չունէր։ Անուանական կերպով երկրագործական դրամատունը, թաղականական մնուցկները և այս կարգի օրէշ նպատակի յատկացուած մեծ ու պզտիկ բոլոր գումարները, ասոնց չարքին նաեւ ճամբաներու չնորհեան անունով գանձուած գումարները, անձեռնմխելի էին և սահմանուած նպատակին միայն իրը թէ կրնային գործածուիլ։ Իրականութեան մէջ այդպէս չէր սակայն, գտչելով հաւաքուած այդ գումարները՝ չերեփով կը գարաքսուէին, կը պարպուէին Պոլսէն արուած յանկարծական հրամանագրով դէպի այն կողմը ճամբորդելով, անոնց ծախքերու անունով։ Այդ ընդհանուր անպատասխանատու թոռ ու քոռին մէջ հարցնող փնտռող գրեթէ չկար, եղածն ալ ձնական, անուանական էր լոկ, պարզապէս «քիչ կերայ ես», չատ կերար դուն՝ քանդիր մը, և գաւառներու մէջ ալ Պոլսոյ օրինակին հետեւելով ուսող ուսուցի կ'ըլլար։ Եւ սակայն գէթ ակնապատրանք մը, չպարծնք մը ըլլալու համար երբեմն քաղաքներու մօտերը կամ աչքի զարնելիք տեղեր անեղեւոյթ կանոնաւորութիւն մը կալխատեր ցուցադրել և այս տարի հետքն է որ տեղ տեղ քիչ չատ բացառութիւն կը կազմեն խճուղիները տպզորական ողորմելի ճամբաներէն։ Գոհատրիկ Հայիթ հետեւած ուղղութեան մէկ գէշ ընդօրինակութիւնն էր այս որ գաւառներու մէջ վարիները կիրարկելու կելլային երբեմն։ Ակռ պատրելու ածպարար այս ձեւը չատ զարգացած էր այն աստն, երբեմն ծիծաղելի ըլլալու չափ չափազանց։ Սահմանադրութեան հրատարակչութիւն հաղիւ երկու ամիս առաջ ուսա բարեբաստիճան զինուորականներ եկան կարնէն։ Բաքերդի իվայովերզնկարդզօրարա ներկին կեդրոնը երթալու։ Կեդրոնէն, կուսակալութենէն ու Դ.զօրաքանակի հրամատարութենէն խիստ հրամաններ առուած էին Բաքերդի գայմագամութեան փայլուն ընդունելութիւն մը ընելու ուսս հիւրերուն։

Ռանապետութիւնը երեսիններէն փըր կելու մէկ քաղաքագէտ էր։ Փայլուն ընդունելութիւն ընելու համարեաքերդի մէջ էական էր նախ քաղքին ու ճամբաներուն մաքրութիւնը։ Բայց Բաքերդը իրապէս մաքրելու համար գոնէ քրեղեղ մը պէտք էր առնուագն —այնքան հոգատար է տեղին քաղաքապետութիւնը—։ Անցուդարձի գլխաւոր փողոցները, խճուղին, հրապարակը մէկ քանի օրէն ժողովուրդին աշխատութիւնով աւելի մաքրութէ վերջ բացառապար կառավարական չէնքն ալ ներսով դուրսով լուալ սրտեցաւ ա՛յն առեն, քան մը որ չէնքը իր կէս գարու գոյութեան մէջ առաջին անգամ կը տեսնար։ Թէև ուսս հիւրերը ո՛չ իսկ այցելեցին հոն, սակայն իրենց գալուստը գոնէ պատրուակ մը ընծայեց չէնքին ժամանակաւոր մաքրութեան։ Կը մտածեմ հիմա թէ ներքին գործոց կամ հանր. չինութեանց նախարարները այս կողմերն ընելիք ուղևորութիւնը արդեօք չի՛ դներ ըստչելի առիթ մը պարգեւել գոնէ սա ճամբաներու, երկաթուղիները խնդրին ժամ առալ կարգադրան տեսակէտով, որվհետև վերջապէս այդով տեսնելը տարբեր է։ Ճամբաներու նեղութիւնը անգամ մը իրենք վտեմապետ նախարարները անձամբ թող կրեն որ տեսնեն ու հասկնան թէ ի՛նչպես կը տանջուի ժողովուրդը, մանաւանդ ձմրան մէջ երբ կառք իսկ բանիլն աննեար կը դառնայ։ Այ՛ն առեն, կը հասատ որ փութացած և ծրագրային վճռակէ հանուի ճամբաներու կենսական հարցը։ Բայց հին օտորութիւնէն չդեղու և գաւառներու մէջ ընդունելութեանց առթիւ տեղական իշխանութեանց կողմէ վերևոյթները փրկելու» նախկին ձևով կանխահոգ միջոցներ ձեռք չառնելու մասին բացարձակ հրամաններ անհրաժեշտ են ճամբորդութէ առաջ, որպէս զի կարելի ըլլայ երկիրը ըստ, իսկական վիճակին մէջ տեսնալ, այլապէս յատակ գաղափար կարելի չա՛ տ դժուարին է։ Այս գծին վրայ Զմնան ու կափը և գծին մէկ ուրիշ ճիւղին վրայ Սրնգորը երեք կատաղի մրցորդներ են տարուան մէջ մէկդմէկ քանի մը գլուխ աւելի ուսելու կողմէ։ Ժամանակին խճուղիներու չինութեան նոր ձեռնարկած առեն Կոփի և Զմնայի չուրջը հաստատուած գիւղերու քնակչութեան կողմէ դիմումներով և ապօրէն գոնացումներով խճուղիին անցքը բերեր հասատաւել առեր են այս ամպախաղաց ատաւոր բարերութիւններուն գագաթը, մատնելով հէգ ճամբորդը օդին քամահանոյքին, անձրեւին, հովին, ձիւնին, փոթորիկին կամչատութեանց խաղալիք։ Հին ճամբաները չատ աւելի յարմարութիւններ ունէին և աւելի նպատակայարմար կրնային ըլլալ եթէ խճուղին այն տեղերէն զարնուէր։ Բայց եղածը եղած է, դարմանը այլ ևս երկաթուղիով միայն կրնայ ըլլալ։ Այսօր Զմնան պատի մը պէս կը ցցուի, կը անկուի, յանկարծ, անցորդին ճակտին, պատ մը ցից, երկնակարկառ, սէգ ու ամբարտաւան որուն պրան է վեր անպայման մագլցելու դատապարտուած է ամէն ճամբորդ որ այս պղտոտային կ'անցնի։ Զմնայի առաջին անդուխն է Քէօփրիւ Պաշին, գիւղ մը խոներով ու խանութներով բռնաթխմուած սեղմ ձորակի մը մէջ։ Առաջին անգամ չէ որ կ'անցնիմ այս լեռնէն բայց առաջին անգամն է որ լիովին կ'ըմբռնեմ անոր հսկայ ահաւորութիւնը։ Քէօփրիւ Պաշիէն կը մկնինք երբ գիշեր է, դեռ երեք ժամ կայ լուսնալու։ Սառուցիկ կատաղի հով մը կը չառաչէ, կը չոչէ մթրակելով լերան ստնուպատ կողերը և երկաթացած գետերը։ Կարաւանը սակայն իր սովորական դանդաղութիւնը մաս մը չպարագցներ։ Զիպաններըՙ Թրծուած վարժ մարդիկ՝ հոգիներին անգամ չէ, ընդհակառակը, չատերուն կարեքերն իսկ բաց, անպատրաստ, հովին դէմ առ դէմ մերկ Թողուած են, անոր պաղ փայփայանքներուն ուղղակի ենթակայ և կարծես աւելի անարժէք կը դգան քան նեղութիւնն։

Ինձի համար սակայն այնպէս չէ անչուչար, մանաւանդ որ գիտիկն ալ տեսական ընդդիմութիւն մը չէ կրցած ընել ամէնազարուտը ընդարմացուցիչ այդ ցուրտին դէմ։ Առաջ կանցնիմ։ Առանձինն եմ։ Փոքաուռ ձիապանները հասատած են թէ չատ հազուագիպ է որ ձիրան մէկ իսկ, ըլլայ գիչերը, անառակաիսկ այս լերան մէջ խճուղիին վրայ յանախեն վայրի գազաններ կամ անցորդներու վրայ խուժեն։ Աստիճան մը ապահովիչ է այս պարագան և սակայն ամէն հատանգաւորութեան առջեւ պատրաստի գտնուելու համար առաջնակարգ ձեռքս կանցնիմ առած, ամապատրել հանելու համար առջեւի խաները։ Լուսինը, ձմրան պէս ինքն ալ պաղ, կը ցոլայ չղարչ լոյս մը սիռելով ձիւնապատ կատարներուն վրայ, աւելի անատր գարձնելով խճուղիին զինեալ անկիւնադրուն մէջ կազմուած սառուներուը։ Դիչերուան լռին խորհրդաւորութեան մէջ խոտանատին բարձրացղէչ մարիներուն ընդհատ տատանումները և ձագարձներու փոքրատքը աւելի ապատրիչ կընան պահը օրմէ չազդուիլ բացառականապէս անկարելի է մանաւանդ լեռներու անընտել մեներուն անցորդի մը համար։ Հիմա անունները աւելի գահավէժ են և աւելի տարատատային, բարձունքները աւելի ցից, աւելի վեհ և ահալի, ծառերը աւելի բարձրահղէ և սառուներուը աւելի խորդրդատր։ Համայնագրաւ հանր լռութեան մէջ երբեմն զանգակներու խռնուածոյ մը կը լսուի խորհուրդին որ մտիկը կամ հեռուն գտնուող կարաւաններու գոյութիւնը կը մատնէ։ կը հասնիմ քանի մը ժամէն հասնում Զմնան գիւղի խաները։ Դեռ չէ լուացած։ Սրճարանի մը դուռը կը բաղ-

(54)

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹԵՐԹՈՆԸ

Ամիրային Աղջիկը

(ՊՈԼՍԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔԻ ԳՐՈՒԱԳՔՆԵՐ)

Գրեց՝ ԵՐՈՒԽԱՆ

ՄԱՍՆ ԵՐԿՐՈՐԴ

ՄԵՐԺՈՒԱԾ ՍԷՐ

Ա.

Եւ սակայն, իր հոգիին լմբոստացումին, խոստովանուած այդ սիրոյն յանդգնութեանը դէմ իր զգացած դայթութիւն հակառակ, մանկամարդ աղջիկը, երբեմն, իր ընդոծին բարութենէն վարուած, գթութեան ակամայ և յեղակարծ չարժումի մը հնազանդկելով, կը մեղքնար իր մատաղ բարեկամը, անոր հոգեկան առանապանքներուն գաղափարովը ինքն ալ կը չարչարուէր, կուզէր հաւատալ այդ սիրոյն մեծութեանը, անկեղծութեանը, իր մերժումէն այդ վշտալի ու մատղաչ էութեան խորտակումին հաւանականութիւնը կը սարսռացնէր զինքը։ Բայց, իսկոյն կը սթափէր, կը գտնէր իրեն այդ տկարութեանը դէմ, կը յանդիմաներ ինքզինքը այդ վաղանցիկ թուլութեանը համար, և իրական կեանքի հաճոյաւէտ, եսամոլ անդրադարձութիւնով կը չախչախէր իր աղապատանքի փորձութիւնները, որոնք իր չքնաղ հոգիին մէջ կայծերու պէս կը պլպլային ու կը նուաղէին, ձղեիմ փոռքերու իր ունայն հետապնդումներուն, անիրանալի յոյսերու իր ախուր որոճացումներուն տեղի տալով։

Ու երիտասարդ աղջիկերն պատկերը կուգար կը կանգնէր իր աչուըներուն առջեւ. անոր առւնը իր մօրը հետ երկրորդ անգամ այցելելուն ո՛րքան բուռն, ցնցող, խորունկ եղած էր իր կրած տպաւորութիւնը։ Երիտասարդին նայուածքին մէջ այս անգամ տարբեր ցոլքեր, տարբեր կայծեր տեսեր էր։ Նոյն իսկ, զինքը քընած միջոցին, ան ամապարանքով քանի մը բառ փորացեր էր ականջին, բայց այնքան յուզումով ու կամաց որ չէր կրցած լսել զանոնք։ Բայց իր ալլայլումը նորէն ուժգին էր եղած. ու այդ փլուփառած բառերուն անհատական բացատրութիւններ, նշանակութիւններ կուտար մանկամարդ աղջիկը, ներչնչուելով այն տարիոտ ու հրացայտ նայուածքներէն զորս երիտասարդը ուղղած էր իրեն գաղտագողի։ Մեկնած առենին, իր ձեռքը սեղմած էր ան՝ ամենալի սեղմումով մը։ Մինչեւ ծանդուխին գլուխը հեռերնին եկած էր, հակառակ իր ծոլորութեանը, ինչ որ չատ զարմացուցեր էր Յաչօն։ Դուրսը, փողոցին մէջ, Սոֆի աւելի լաւ ու ճիշդ մեկներ էր երիտասարդ աղջիկին պերճաբարբառ նայուածքները, հագածութեան քիչ մը չուարուն, քիչ մը ղեչուոտ չարժումները, ու, այն միտքը ուանվերապահ ըմբռնումովը որ աղջիկներու անսպակ հոգիներուն միայն յատուկ է, հաւատաց, ջանաց ինքզինքը համոզել թէ այդ երիտասարդը կը սիրէր զինքը։

Եւ անխուսափելի զուգակիւռը որ հիմա իր բորբոքած մաքին մէջ կը կատարուէր իր սէրը մուրացող սա երկու էակներուն միջեւ, անհնարին տաչնապներու կը մատնէր զինքը։ Շաբաթը երեսուն ղրուշ վաստակող Համբիկին, ձկնորս Թուխիկին սա խեղճուկ տղուն վարմունքին մէջ որքան լսիրէ յանդգնութիւն մը, անգօսնելի համարձակութիւն մը կը տեսնար, երիտասարդ տօքթորին զգպուած, գողունի կերպով անուցուած համակրութիւնը մէջ այնքան վսեմութիւն, հրապոյր, պաշտանք կը գտնէր։

Իր երեւակայութեան բորբոքմանը մէջ, իր քունն ականին մէջ, մանաւանդ երբ կանդրադառնար որ սա պարէզին բոլոր աղուոր ծաղիկները, ծառատունկերը, ածուները արհամարհուած սիրոյ մը պանծացումը և մատուցումը նպատակէտ ունեցած էին, երբոր կը մտաբերէր որ ամիսներով, գուցէ տարիներով այդ խեղճ աղջկան մատծմանին ամբարչտութեանը ենթարկուած էր, անախորժ, մերժուած պաշտամունքի մը անթիակից առարկան դառնալով, կատեր ա՛լ ծաղիկներն ալ — զորս այնքան սիրած գտած էր—ածուներն ալ, պարէզն ալ, ցածուկ սթոռակն ալ, բոլոր այդ ծաղկալարդ, անդորր, երջանիկ անկիւնը իր յետին մանրամասնութիւններուն մէջ։ Բայց, իր զայրոյթին էն բուռն րոպէին, աղեկէզ ողբը ըզգուած նամակին հովին յանձնած, անձրպետին մէջ կորսուած բեկորներէն կարծես կուլար իր ականջին,

— Սոֆիս, մի՛ մերժեր սէրս, վանդի պիտի մեռնիմ ատկէ...

Եւ հակառակ իր քովանդակ արիացումին, բոլոր մեծ, փառաւոր, չլացուցիչ բաներուն որոնց մասածումովը կուզէր ազդել իր էութիւնը, աղջիկը, ակամայ, կը դողար անկեղծ, անեղ սիրոյ այդ հեծեծանքէն, և ընկճուած, չանչանչած, հառաչ մը կարձակէր։

— Օ՛հ, խեղճ Համբիկ...

Ու պարտէզը կը մնար ամայի, ցաւոկ աթոռակը որբ... Ու ծաղիկները, ծղօտնուն վրայ, գունագեղ ու հոծաւէտ, իրենց աղուոր տերուհիին մասուրներուն հազուին կարօտովը կը տառապէին...

Համբիկ ի՞նչպէս ապրեցաւ գիչերը այն օրուան ուր նամակը իր նպատակին հասուցած էր։ Ջղային, հոգեկան, մասնաւորական տեսակ մը անհացում ապրեցաւ, զոր ոչ մէկ բառով կարելի է սահմանել, աչքերը գոց, արտաքին առարկաներէն չլացածի պէս, խոհաց ներքնաչխարհի մութին մէջ ուր վիհերուն, հրեչային տատերներ, հրաշափառ լուսաւորութիւններու քով քառատ խաւարներ, միքրոպային պղտիկութիւններու քով հսկայական մեծութիւններ չարունակ կը դառնային, կը թաւալէին, կը յորձանային, իրենց ցնորական այդ պատերին մէջ ղինքն ալ ըզգալով, նետելով, քաչելով, խենդեցնելով։

Ու երազեց։ Պարտէզը կը լայննար, ծալ կըլլար, տիտանական անտառ մը, խաւարչուտ, անծանօթ և ահաւոր խորութիւններով, ճիւղերէ բնակատած. ծառերը, անագնատեսիլ սեւ կօձեր, երկինք կը սլանային իրարու փաթթուած, ագռաւներէ, անգղերէ, բուերէ, գիչերին քամինելի թեւաւորներէն չանախատած. օձեր, մեծագլար օղակներով, կը սողային գետինը. մութ թաւուտներու ծակերէն վայրի գազաններու լայնալիճ աչքեր, կաս կարմիր, հրաւառներու պէս կը չողային։ Հեռուն, երկինքին ու անտառին հպած տեղը, հրդեհ մը կը վառէր դժոխաման, ուր երկար մագիլներով, անսահման պոչերով, օրածայր անհեթեթ կռաչներով զինուած կարմիր հրէշներ կ'ելևէջէին խաւարներամ, կայծերու հրեղէն փունկերու մէջէն։ Բացատանի մը վրայ, վագրեր, փղեր, քօրհնիներ, ռնգեղջիւրներ, կոկորդիլոսներ, բոլոր ճիւղային անհեթեթութիւնները ղորս զառանցանքը կրնայ կերպարուել, վիհերուն մեծութեամբ, գիրար կը հալածէին, կը խածատէին, կը յօշոտէին։ Անթիւ անհամար ճճիներ, բարակ, երկար ոտքերով, որս բերնին զանգակներու խռնուածոյ մը կը լսուի խորունկէն որ մտիկը կամ հեռուն գտնուող կարաւաններու գոյութիւնը կը մատնէ։ կը հասնիմ քանի մը ժամէն հասնում Զմնան գիւղի խաները։ Դեռ չէ լուացած։ Սրճարանի մը դուռը կը բաղ-

(Շարունակելի)

ԺԱՄԱԿԱԿԻՑ ՏՈՂԵՐ

ԺԱՂՈՎՐԴԻ ՂՎԻՆՔՆԵՐԸ

Տարեկան բաժանորդագին
Ռուսաստանի համար 2. ՌՈՒԲԼԻ
Ամերիկայի համար 1 ԴՈԼԱՐ
17 Մարտի 1910

ԺԱՂՈՎՐԴԱՅԻՆ ՏՈՂԵՐ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԻՃԱԿԸ

Ամեն մարդ, որ ունի մի քիչ ուղեղ գլխում, կամ մի քիչ սիրտ կրծքում, պիտի ցավի Հայաստանի վիճակի համար։ Ամեն մարդ, որ ունի մի քիչ ազնվություն հոգում, պիտի ամաչի Հայաստանի վիճակի համար։ Ամեն մարդ, որ ունի մի քիչ ինքնասիրություն, պիտի կատաղի Հայաստանի վիճակի համար։

Ամեն մարդ, որ ունի մի քիչ ուղեղ գլխում, կամ մի քիչ սիրտ կրծքում, կամ մի քիչ ազնվություն հոգում, կամ մի քիչ ինքնասիրություն, պիտի ուզի, որ Հայաստանի վիճակը փոխվի։ Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանի վիճակը փոխվի, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ազատվի իր ներկա տիրակալներից։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ազատվի իր ներկա տիրակալներից, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական կառավարությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական կառավարությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական զորքը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական զորքը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ֆինանսները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ֆինանսները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դիվանագիտությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դիվանագիտությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դրոշը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դրոշը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական զինանշանը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական զինանշանը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական օրհներգը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական օրհներգը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դրամը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական դրամը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական փոստային նշանները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական փոստային նշանները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տոները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տոները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային հերոսները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային հերոսները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային պատմությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային պատմությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գրականությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գրականությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային արվեստը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային արվեստը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գիտությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գիտությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տեխնիկան։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տեխնիկան, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային արդյունաբերությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային արդյունաբերությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային առևտուրը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային առևտուրը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային բանկերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային բանկերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ապահովագրությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ապահովագրությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կենսաթոշակները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կենսաթոշակները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային հիվանդանոցները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային հիվանդանոցները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դպրոցները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դպրոցները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային համալսարանները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային համալսարանները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ակադեմիան։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ակադեմիան, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային թատրոնը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային թատրոնը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային երաժշտությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային երաժշտությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային պարերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային պարերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային խոհանոցը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային խոհանոցը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գինին։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գինին, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ծխախոտը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ծխախոտը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կանանց հագուստը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կանանց հագուստը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տղամարդկանց հագուստը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տղամարդկանց հագուստը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կոշիկները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կոշիկները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գլխարկները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գլխարկները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ձեռնոցները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ձեռնոցները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գուլպաները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գուլպաները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գոտիները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գոտիները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կոճակները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կոճակները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ասեղնագործությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ասեղնագործությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գորգերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գորգերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կահույքը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային կահույքը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ճարտարապետությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ճարտարապետությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային քաղաքները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային քաղաքները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գյուղերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային գյուղերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ճանապարհները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ճանապարհները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային երկաթուղիները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային երկաթուղիները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային նավահանգիստները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային նավահանգիստները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային նավերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային նավերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ինքնաթիռները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ինքնաթիռները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տիեզերանավերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տիեզերանավերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային աստղադիտարանները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային աստղադիտարանները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամանակը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամանակը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային օրացույցը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային օրացույցը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային թվականությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային թվականությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ամսաթվերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ամսաթվերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային շաբաթը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային շաբաթը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային օրերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային օրերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամերը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամերը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային րոպեները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային րոպեները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային վայրկյանները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային վայրկյանները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամանակը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ժամանակը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տարածությունը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տարածությունը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տիեզերքը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային տիեզերքը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային աստվածները։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային աստվածները, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային սատանան։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային սատանան, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դժոխքը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դժոխքը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դրախտը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային դրախտը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ադը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ադը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ոչինչը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ոչինչը, պիտի ուզի, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ամեն ինչը։

Ամեն մարդ, որ ուզում է, որ Հայաստանը ունենա իր սեփական ազգային ամեն ինչ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՈՒՆԻՍՏԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ԿԱՆԱՅԻ ԱՐՎԱՆԴԱԿ

ՀԱՅ ՄԱՍՆԱՎՈՐ, ՀԱՅ ՀՈ

Տարեկան բաժանորդագին 5000 ռ.

Ա. ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՈՒՄ

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԸ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՈՒՆԻՍՏԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ԿԱՆԱՅԻ ԱՐՎԱՆԴԱԿ

Ամսագիր, Ծրագիր 20, Տարի Ա, Գիրք 1, Ապրիլ-Մայիս 1920

Խմբագրության հասցեն՝ Ալեքսանդրապոլ, Ս. Ստեփանոսի փող., տուն № 7

Ստացվում է նաև Ղարաքիլիսայում, Ղազախում, Ջալալօղլիում, Ղարաքոյունում, Ղարաքուշում, Ղարաքենդում, Ղարաքերթում, Ղարաքաղում, Ղարաքարում, Ղարաքամում, Ղարաքանում, Ղարաքաղաքում, Ղարաքյոլում, Ղարաքոյում, Ղարաքուրում, Ղարաքարտում, Ղարաքամպում, Ղարաքանդում, Ղարաքաղաքում, Ղարաքյոլում, Ղարաքոյում, Ղարաքուրում, Ղարաքարտում, Ղարաքամպում, Ղարաքանդում

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

Ներկա ամսագրի հրատարակության նպատակն է հանդիսանում հայ ազգային-քաղաքական կյանքի ամենաարդիական հարցերի լուսաբանումը՝ մարքսիզմի տեսակետից։ Ամսագրի էջերում տեղ կգտնեն ինչպես տեսական, այնպես էլ գործնական բնույթի հոդվածներ։ Ամսագրի հիմնական խնդիրն է՝ ծանոթացնել ընթերցողներին հայ կյանքի ամենակարևոր հարցերին, ինչպես նաև՝ միջազգային կյանքի ամենակարևոր երևույթներին։

Ամսագրի էջերում տեղ կգտնեն նաև գրականության, արվեստի, գիտության, ինչպես նաև՝ տնտեսական կյանքի վերաբերյալ հոդվածներ

ԼՈՒՅՍ

ԱՇԽԱՐՀԻ ԱՄԵՆԱՀԱՐՈՒՍՏ ԵՒ ԱՄԵՆԱՇՔԱՎԱՅԼ ՍՊԱՐՔԱՅԻՆ ԱՊՐԱՆՔՆԵՐԻ ՄԵՐ ՄԱՆՐԱԿԱՐԳ ՑՈՒՑԱԿԸ, ՊԱՏՐԱՍՏՈՒԱԾ ԵՒՐՈՊԱԿԱՆ ԵՒ ԱՄԵՐԻԿԵԱՆ ԼԱՎԱԳՈՅՆ ՄԱՐՔԵՐՈՎ, ՈՐՈՆՔ ՀԱՄԱԿՇԻՌ ԵՆ ԱՄԵՆԱՆՈՐՈՅ ԵՒ ՊԱՀԱՆՋՈՂ ՄԱՐԴԻԿ ԵՒ ԿԱՆԱՑԻՔ։

ՄՈՒՏՔ, ԱՐԾԱԹ, ՊՏՂԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՊԱՐԶ ՄԻՏՔԻ ՏԻՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ ՈՒՆԵՑՈՂ ՄԱՐԴԻԿ ՄԻԱՅՆ ԼՈՒՅՍԻ ՏԱԿ ԵՆ ԱՍՏՂԱՅԻՆ ՄԱՐՄԻՆՆԵՐԸ։

ՊԱՏՐԱՍՏՈՒԱԾ ԵՆ